

РЕШЕНИЕ

№ 140

гр. В., 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.М.П.

Членове: В.М.П.
В.Р.Г.

при участието на секретаря И.С.К.
като разгледа докладваното от В.М.П. Въззивно гражданско дело № 20231300500275 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

Образувано по въззивна жалба срещу : Решение № 463 от 11.06.2023г по гр дело № ***** 1106 / 2022г по описа на ВРС

Поддържа се, че обжалваното решението на ВРС е неправилно, необосновано, постановено при съществени нарушения на материалните и процесуални правила и норми.

Посочва се, че ВРС е постановил решението си по непредявен иск за заем за послужване по чл 243 от ЗЗД , а ищецът е изложил правни и фактически основания за връщане владението върху гаражна клетка .

Твърди се, че решението е постановено при липса на анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Посочва, че в края на февруари 2019г ответника и И.Б.Й. , / жената, с която живее на съпружески начала от 2019г, а в момента имат дете/ след огледи на имоти чрез брокер избират за закупуване апартамент в ж.к *****
Ответникът е заплащал наем за апартамента и гаража , докато си подсигури кредит.

Съдът Е ИГНОРИРАЛ ПОСТАНОВЛЕНИЕТО НА ПРОКУРАТУРАТА ,с описани изявленията на ищеца М. Б..

Приложената квитанция по делото за закупуване на гаражна клетка от ищеца е от 01.07.1990г .

Ответникът е заявил, че наема апартамента, докато си уреди кредита, като наема е включвал и ползването на гаража .

Счита, че изложените правни и фактически основания от ищеца сочат на предявяване на иск за връщане на владение върху движима вещ, като съдът не е обсъдил възражението на ответника , че на основание чл 76 от ЗС е настъпила преклузия на правото на ищеца .

Срокът е 6 месечен от отнетото владение , който срок тече от датата на продажба на апартамента - 17.07.2019г и е изтекъл през месец януари 2020г/на 18.01.2020г.

Претенциите на ищеца за връщане на гаражна клетка за пръв път се появяват през месец март 2022г, чрез изпратена нотариална покана до ответника , повече от три години след въвеждане във владение на ответника през февруари 2019г и предоставянето му за възмездно ползване на гаражната клетка, до заплащането на същата при изповядване на сделката пред нотариус на 17.07.2019г за покупка на апартамента .Не са обсъдени показанията на свидетелите по делото , вкл на съседа от входа в блока Христо Николов Стоянов , дадени и пред съда, и в разпита му по досъдебното производство.

С оглед горното, Моли Съда да постанови решение, с което да отмени Решение № 463 от 11.06.2023г по гр дело № ***** 1106 / 2022г по описа на ВРС като неправилно, необосновано, постановено при съществени нарушения на материалните и процесуални правила и норми и постанови ново по съществото на спора, с което се отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

Молят да им се присъдят разноските по водене на делото

Постъпил е писмен отговор от М. С. Б. От гр. Д. ул. Г. Д. № ЕГН *****, Чрез Адвокат К. Х. , в който оспорва въззивната жалба по решение 463 / по ГД 1106 от 22г на ВРС, като посочва, че решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно., а жалбата е не основателна и немотивирана.

Относно твърдението за наличие на договор за наем или продажба се твърди, че такъв не е съществувал, като единствения договор между него и ответника-И. Р. е за наем на апартамент и е от дата 06.03.19г., който е подписан от страните в производството и не касае предмета на спора по делото.

Моли съда да потвърди решението.

В.ският ОС, като взе предвид постъпилата жалба, становището на ответната по делото страна и съобразявайки представените по делото доказателства в тяхната съвкупност, прие за установено следното :

Делото е образувано по искова молба от М. С. Б. от гр. Д., общ. В., чрез адв. К. К. против И. Р. Р. от гр. В., с която е предявен иск с правна квалификация чл. 249 от ЗЗД.

С Решение № 463 от 11.06.2023г по гр дело № ***** 1106 / 2022г ВРС осъжда И. Р. Р. с ЕГН ***** от гр. В., ж.к.

..... бл. 16, вх. А, ап. 19 да върне на М. С. Б. с ЕГН ***** от гр. Д., общ. В., ул. Георги Д. № заетия от него за послужване гараж с идентификатор 10971.503.106.65 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. В. с административен адрес: гр. В., ж.к., ул. Дъбравка.

От събраните писмени и гласни доказателства, се установява, че ищецът е продал на трето неучастващо в делото лице И. Б.

Й. жилище – апартамент, находящ се в гр. В., ж.к.

Липсват данни, ищецът да е продал гараж както на ответника, така и на третото лице. Процесната вещь гаражната клетка /гараж / , правилно е определена от първоинстанционният съд като обект на допълващо застрояване съгласно чл. 42, ал. 2 и чл. 43, ал. 3 от ЗУТ, като независимо от материала от който са изградени, в т.ч. и гаражните клетки, както е в случая, служат за паркиране под покрив на МПС и задоволяват личните нужди на собствениците на тези превозни средства. С оглед на това, спорният гараж представлява недвижим имот с посочен идентификатор, поради което извършването на каквито и да било разпоредителни сделки с него следва да е в изискуемата писмена форма.

Липсват данни по делото ищецът М. С. да е собственик на процесния гараж. От представената молба – декларация чрез Община В. до

нотариус, е видно, че същият е предприел процедура за снабдяване с нотариален акт по обстоятелствена проверка, като липсват данни същата да е завършена. ВДОС приема, че ищецът не е продал жилището заедно с гаража, тъй като не разполагал с документ за собственост на гаража.

Ищецът е предоставил спорния гараж на И. Р., за ползване без заплащане, което сочи на наличие на облигационни отношения с белезите на договор за заем за послужване.

Правилно ВРС приема, че е налице такава облигационна връзка между страните, с оглед данните по делото.

Заемодателят по договора за заем не е необходимо да е собственик на зетия имот. В негова тежест обаче е да докаже, че именно той е предоставил на ответника безвъзмездното ползване, както и условията, при които е сключен неформалния договор - т.е. той следва да докаже наличието на валидно облигационно заемно правоотношение, по силата на което да е предоставил на ответника в заем за послужване процесния имот и от това правоотношение да произтича правото му да иска връщането му. Настоящият осъдителен иск е облигационен и същият визира неизпълнение на едно облигационно задължение на ответника за връщане на зета за послужване вещь на основание сключения договор за заем за послужване.

Договорът за заем за послужване е неформален, реален, безвъзмезден и едностранен, поради което за сключването му и съществуването му законът не изисква писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 243 от ЗЗД, с договора за заем за послужване, заемодателят предоставя безвъзмездно на заемателя една определена вещь за временно ползване, а заемателят се задължава да я върне.

Следователно, за да е налице валидно сключен договор за заем за послужване, е необходимо страните по него да постигнат съгласие относно съществените му условия, а именно - заемодателят да се съгласи да предостави безвъзмездно определена вещь за временно ползване на заемателя, а заемателят да се задължи да я върне след ползването. Тъй като договорът за заем за послужване е реален договор, е необходимо също така въз основа на постигнатото съгласие зетата вещь да бъде предадена. Следователно, ищецът който претендира връщане на процесния имот на основание чл. 249, ал.2 от

ЗЗД, носи доказателствената тежест да установи, че между страните по делото е било постигнато съгласие, което да обхваща всички съществени условия на договора за заем за послужване, че е било фактически осъществено уговореното предоставяне за безвъзмездно ползване на вещта, както и изтичане на уговорения срок или завършване на ползването, респективно, че е поискал връщането на вещта в случай, че времето или целта на ползването не са били определени с договора. В това производство въпросът за собствеността върху имота не подлежи на изследване и установяване със сила на присъдено нещо като елемент на претенцията, имаща изцяло облигационно правен характер.

В конкретния случай, се установиха всички съществени белези на договора за заем за послужване, а именно, че ищецът е предоставил на ответника за временно безвъзмездно ползване гаражната клетка. Не се установи да е договорен конкретен срок за това, но съгласно разпоредбата на чл. 249, ал. 2 от ЗЗД, заемотателят може всякога да поиска връщането на вещта.

С оглед на това, правилно съдът е приел предявеният иск за основателен и доказан и като такъв го е уважил.

Пред настоящата инстанция не се представиха нови доказателства, изменящи възприетата от ВРС фактическа обстановка или налагащи друг краен правен извод.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба относно това, че районният съд се е произнесъл по непредявен иск. Ако страната определя правоотношението си като такова, за връщане на владението върху гаража, находящ се в кс „..... с идентификатор 109.503.106.65 по кадастралната карта на гр.В. , а от посочените в исковата молба, както и от обстоятелства по делото ,следва извод, че се дължи връщане на вещта по силата на чл.243 ЗЗД –договор за заем за послужване, не би могло да се приеме, че съдът се е произнесъл по непредявен иск , ако е окачествил правоотношението като заем за послужване и е сравнил претендираните от ищеца правни последици с предвидени по чл. 243 и сл. от ЗЗД и се е произнесъл съответно.

Правната квалификация (или „правното основание” на иска) представлява обозначаване на едно правоотношение посредством правотехническата му характеристика (покупко-продажба, изработка, финансов лизинг, развод,

непозволено увреждане, неоснователно обогатяване и т. н.), или чрез посочване на разпоредбата/ите/ на закона, която го урежда. Законът не изисква от ищеца да посочва правната квалификация, а евентуално погрешно посочената квалификация не обвързва съда.

Самият процес на определянето на правната квалификация представлява логическа операция по съпоставяне на т. нар. „малка предпоставка” (твърдените конкретни факти по делото) с голямата предпоставка (фактите, които се съдържат в хипотезата на правната норма). Правилното определяне на правната квалификация е *condicio sine qua non* за по-нататъшното определяне на настъпилите правни последици и от тук – за точното определяне на това дали съществува или не претендираната от страната правна последица.

Неоснователно е становището, че не са обсъдени свидетелските доказвания на страните. Съдът е анализирал същите и е стигнал до извод, че гаражната клетка не е била продадена на ответника, съответно М. Б. е в правото си да претендира връщане на същата.

Неоснователно е оплакването, че не е съобразено Постановлението на Районна прокуратура-В.. Събраните по преписката писмени доказателства не могат да се ползват в настоящето производство. Гражданският съд е стигнал до правилен правен извод относно предявеният иск.

Решението е обосновано и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 463 от 11.06.2023г по гр дело №
***** 1106 / 2022г по описа на ВРС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____